ZÁKLADNÍ ŠKOLA VÍTĚJEVES

PROJEKT

KDO NIC NEDĚLÁ, NIC NEPOKAZÍ

O Jitrnicové chaloupce

DIVADELNÍ HRA PRO LOUTKOVÉ DIVADLO

©

2010

Tento projekt je financován z Evropského sociálního fondu prostřednictvím Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost.

esf evropský sociální fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ, MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

O Jitrnicové chaloupce:

Rozverná loutková pohádka ze současnosti pro žáky I. a II. stupně ZŠ.

Autor: Jaromír Mikeš

Rok vydání: 2010

Objednatel: Základní škola Vítějeves

Napsáno a nastudováno v rámci projektu „Kdo nic nedělá, nic nepokazí.“

úvodní scéna v kuchyni

Obsazení - loutky:

1. vypravěč
2. matka Hildegarda
3. syn Oskar
4. dcera Vilma
5. otec Pepa
6. dědek
7. bába
8. hajný

matka Hildegarda

Oskárek

Vilma

otec Pepa

dědek

bába

hajný

1. OBRAZ – scéna v kuchyni

na scéně: matka Hildegarda, Oskárek, Vilma, táta

v kuchyni: kulisa venkovské domácnosti, stůl, židle

OPONA ZAVŘENA!!!

GONG!!

OTEVÍRÁNÍ OPONY!!!

VYPRAVĚČ UVÁDÍ DO DĚJE!!!

(vypravěč):

V neveliké obci jménem Třebařov žil jeden chudobný tatínek jménem Pepa. Měl dvě zlobivé děti- Oskara a Vilmu. Nemohl na děti dávat pozor, protože často chodíval do práce i na noční směny a přes den tak často spal. Děti tak začaly divočet. Večer koukaly na zakázané filmy, tajně mu kouřily cigára a někdy, přestože byly ještě malé, zašly na diskotéku. Ale tomu všemu mělo být brzo konec. Tatínek Pepa, když na ně nemohl dávat pozor, oženil se, aby zase děti měly matku. Ale druhá matka Hildegarda nebyla hodná, neměla děti ráda a už vůbec neměla pochopení pro jejich alotria a lotroviny.
Často na ně křičela: (děti nejsou na scéně. Matka se prochází po kuchyni)

(matka Hildegarda): (vztekle)

Oskare, Vilmo, **ale okamžitě si ukliďte ten děcák! Co ten rohlík pod postelí Oskare? Co ta jitrnice na počítači? Vilmo, co ta pětka ze školy z matiky? Za trest do kouta a týden zaracha! Oskare, co ta poznámka v žákovské knížce? Týden budeš umývat nádobí. A co ty roztrhané tepláky na zadku? Přivedete mě do hrobu, nebo mě trefí šlak, dacani.**

(vypravěč):

Jednou se tak rozčílila, že jí málem ruply nervy (zvuk rupnutí nervů RUP!!!) a děti se jí tak zprotivily, že Pepovi okamžitě poručila, aby je zavedl do zrádných Petrušovských lesů nebo do divokého údolí řeky Sázavky.

(matka): (vztekle)

Ty Pepo, to už není k vydržení. Vezmeš ty děti a utopíš je někde v rybníku jako koťata, nebo je zavedeš do lesa a necháš je tam divé zvěři. Já už jsem skoro na mrtvici. A vůbec příští měsíc pojedu do lázní.

(táta): (potichu,odevzdaně)

Už aby to bylo…

(na scénu přicházejí obě děti…)

(vypravěč):

Řekl táta potichu a šel k dětem. Tatínek Pepa se Hildegardy bál, a proto povídá:

(táta): (lákavě)

Oskárku, Vilmičko jdeme do lesa , nasbíráme borůvky na knedlíky. Hildegarda nám je v neděli udělá k obědu a když nebudou k **jídlu, uděláme si knedlíkovou bitvu.**

(Vilma):

A můžeme si vzít s sebou walkmany nebo diskmana?

(Táta): (nadšeně)

No samozřejmě děti, klíďo prďo.

(Děti): (vesele)

Juchů, juchů!!!

(vypravěč):

Skákaly děti, až shodily vázu. (zvuk rozbité keramiky) BÁC !!!

(Tatínek): (provinile)

No tě bůh, děti, to byla nejoblíbenější váza Hildegardy, rychle do lesa! Možná tam taky raději zabloudím s vámi.

(vypravěč):

Řekl pohotově tatínek Pepa a zamířili k lesu.

GONG!!!

konec 1. scény- zatažení opony

Následuje výměna kulis, hraje hudba.

2. OBRAZ – scéna v lese

na scéně: táta, Oskárek, Vilma

v lese: kulisa lesa

GONG!!!

OTEVÍRÁNÍ OPONY!!!

(V lese- táta, Oskar, Vilma přicházejí do lesa…)

(Oskar): (zvesela)

Tralalalá… Tati, ten pták na větvi, to je orel?

(táta): (naučně)

Ne, to je konipásek, děti.

(Oskar):

Ahá…

(vypravěč):

Když přišli do Petrušovských lesů, zavedl je na velkou mýtinu.

(Tatínek): (nadšeně)

Jéé tady je borůvek, tady můžete sbírat celý den děti.

(Vilma):

Nejprve budeme sbírat do pusy Oskárku a potom do konvičky. Stejně není jisté, že se Hildegardě knedlíky podaří.

(Oskárek):

Já budu sbírat hlavně do pusy.

(vypravěč):

Děti si nasadily walkmany, Vilma si pustila Natalii Oreiro (ozve se N. Oreiro), Oskárek Martina Maxu (ozve se zpěv M.Maxy) a začaly sbírat borůvky. Protože měly na uších walkmanny , vůbec neslyšely, že tatínek potichu odešel a zanechal je osudu.

(Vilma): (nadšeně)

To je dobrota Oskare, co? Ty máš celou pusu od borůvek.

(Oskar): (se smíchem)

Ty zase jazyk a zuby. A celej zadek jak sis do nich sedla.

(vypravěč):

Když se oba dosyta najedli a začali sbírat konečně do konviček, všimla si Vilma.

(Vilma): (podezřele)

Ty, Oskare, kdepak je náš táta? Už tady dlouho nebyl.

(Oskar):

To teda nevím, ale on si vždycky po obědě dává šlofíka, tak si asi někde v lese zchrupnul.

(vypravěč):

Jenže když se pořád neobjevoval, Vilma znervózněla a povídá:

(Vilma): (se strachem)

Že on na nás dočista zapomněl?!

(Oskar):

Klídek Vilmo, mám s sebou mobil, tak mu brnkneme, ne?
(vezme mobil a vyťukává číslo. Ozve se zvuk pípajícího mobilu - TU TU TU…)
Hm, to je zajímavé, že to nebere a jako napotvoru má zapnutou hlasovou schránku. No nevadí, pošleme mu SMS-sku, aby si pro nás přišel. Jinak že ty borůvky zbaštíme sami.

(Vilma): (rozhořčeně)

No to nemůžeme, Oskare! Nezapomeň, že jsme rozbili tu vázu, nemůžeme přijít s prázdnou! Hildegarda by nám dala. Viděls jakou si na nás koupila vařečku?

(Oskar): (se strachem)

Máš pravdu. Tak ještě počkáme.

(vypravěč):

Jenomže se začalo stmívat a Vilmě s Oskárkem bylo úzko. Z mobilu se také nikdo neozýval.To ani děti netušily, že Hildegarda vtipně zablokovala telefon a vytáhla SIM kartu.

(Vilma): (se strachem)

Oskare, půjdem asi sami pomalu domů, za chvíli bude určitě tma. Vytáhni kompas a jdeme.

(Oskar): (vyděšeně)

Ježišmaria, já ho nechal doma!

(Vilma): (rozzlobeně)

Ty seš ale blbej, na diskotéku ho vždycky bereš, abychom trefili potmě domů, a teď jsme pěkně v háji.
No nic jdeme. Máme tmu na krku a tady zůstat nemůžeme. Víš, jak nám ve škole vyprávěla paní učitelka Keclíková o Perníkové chaloupce?

(Oskar):

To byla ředitelka v němčině, a ještě po škole.

(Vilma):

To je konečně jedno, podle pohádky vylezeš na strom, Oskárku, já mám těžký zadek, těsný rifle a stejně bych se tam asi nevyškrábala, a vyhledáš nějaké světýlko,jo?

(Oskar):

Mně ale padají kalhoty!

(Vilma):

Prosím tě lez radši, já ti pomůžu! (tlačí ho na strom)
Fůj!!! (pustí ho) **Teda Oskare, tobě ale smrdí ponožky!**

(Oskar):

No, no…

(vypravěč):

Ponožky, neponožky, Oskar vylezl na strom vyhlížet nějaké světlo.

(Oskárek leze po stromě…)

(Vilma):

Tak co, vidíš něco?

(Oskar): (volá ze stromu)

Jo, ale to je hejno světlušek nebo co. Teď něco vidím, je to ale sova nebo nějaké rogalo ze Starého Města z letiště. Ale vždyť je to jedno. Stejně už je tma jak v pytli.

(Vilma): (ustaraně)

No tady ale zůstat nemůžeme, ještě by nás v noci sežrala nějaká potvora. Jdeme!

GONG!!!

konec 2. scény- zatažení opony

Následuje výměna kulis, hraje hudba…

3. OBRAZ – scéna u jitrnicové chaloupky

na scéně: Vilma, Oskárek, bába, dědek

u chaloupky: kulisa chaloupky s jitrnicemi

GONG!!!

OTEVÍRÁNÍ OPONY!!!

(vypravěč):

Vilma a Oskárek šli a šli potmě lesem, až přišli na paseku osvětlenou měsícem. Uprostřed té louky něco nádherně vonělo. Když přišli blíže, uviděli, že to, co tak nádherně vonělo, nebyla žádná perníková chaloupka, ale jitrnicová! Byla to zkrátka jitrnicová chaloupka. Byly tu jitrnice, jelítka, ovárek a mnoho jiných dobrůtek. Byla tu taková vůně, že jí nebylo možno odolat a obě děti dostaly ale šílený hlad a chuť všechnu tu nádheru zbaštit.

(oba nadšeně)

(Oskar):

Vilmo, drž mě! To je dobroty.

(Vilma):

Ty brďo, to je žrádýlka… Štípni mě, jestli se mi to nezdá.

(Oskar):

Teda o tom jsme se neučili ani v přírodovědě.

(vypravěč):

Už už se chtěly děti vrhnout na ty dobroty, když si všimly, že uvnitř chaloupky je strašný hluk, kravál a rambajs.

(ozve se zvuk rockové hudby a objeví se tančící babka s dědkem)

(Bába,dědek):

Juchů, juchajda, bigbít, hej džou…

(vypravěč):

Víte děti, to vlastně nebyla ani jitrnicová chaloupka. Byla to stará svojanovská myslivna a v ní žili dědek s bábou. Venku po zabíjačce si chladili jitrnice a po práci si pro dobrou chvíli chtěli zaskotačit, a proto si udělali svou domácí diskotéku. Dělali si jí často, a proto jim v okolí říkali diskodědek a diskobába. Křepčili, tančili, svíjeli se v extázích a řvali, až se okna otřásala.

(bába se dědkem stále křepčí)

(Bába,dědek):

Juchů, juchajda, bigbít, hej džou…

(vypravěč):

Když byli v nejlepším, ozval se venku nějaký podezřelý rachot.

(Oskar):

Jaúúú *(Oskárek je na zemi…)*

(vypravěč):

To Oskárek spadl se židle, když se natahoval po zvlášť veliké jitrnici.

(bába): *(překvapeně)*

Co to bylo? Diskodědku, běž se podívat ven! Někdo nám asi krade jelítka a jitrnice !

(vypravěč):

Zvolala bába. Diskodědek vzal baterku a šel zkontrolovat zabíjačku.

(dědek se jde podívat ven a ptá se..)

(Dědek):

Je tu někdo? Sakra práce, kdopak nám tu převrátil tu židli ?

(Oskar): (potichu volá)

To jenom já, lesní průvan.

(Dědek):

Aha, bábo, to byl jenom průvan.

(vypravěč):

A znovu si pustili diskohudbu a tancovali.

(opět se ozve hudba a znovu tancují..)

(Bába,dědek):

Juchů, juchajda, bigbít, hej džou…

(vypravěč):

Když opět byli v nejlepším, ozvala se znovu rána ! (zvuk padání..)

(Vilma):

Jauvajs…

(vypravěč):

To pro změnu spadla Vilma ze židle a vypískla.

(Vilma):

Jéééé! Krucinál fagot…

(dědek): (překvapeně)

Diskobabko, jdi se podívat zase ty, co tu kvičí !

(babka):

Je tu někdo?

(Vilma): (potichu)

To jenom já, lesní průvan…

(babka): (spatřila Vilmu)

Já ti dám lesní průvan, zlodějko !

(vypravěč):

Zvolala diskobába, když uviděla Vilmu s jitrnicí v ruce.

(babka): (vztekle)

Dědku, podej mi tu brokovnici z komory, máme tu lupiče! Kradou nám jelítka a jitrnice. Na ně!

(vypravěč):

Děti už na nic nečekaly. Jak uslyšely o brokovnici, chňaply každý po jitrnici a pelášily pryč, co jim nohy stačily. Za nimi diskodědek a diskobába s brokovnicí.

(Bába,dědek): (oba křičí)

Stůjte, stůjte darebáci, vraťte jitrnice…

(děti): (utíkají a přitom oba volají)

Padáme, padáme, ustupujeme, pryč odtud !

(vypravěč):

Volaly děti. Utíkaly lesem, nevěda kudy. Ještě, že měsíc tak jasně svítil.

GONG!!!

konec 3. scény- zatažení opony

Následuje výměna kulis, hraje hudba…

4. OBRAZ – scéna před vesnicí

na scéně: Vilma, Oskar, hajný

před vesnicí: kulisa pole

GONG!!!

OTEVÍRÁNÍ OPONY!!!

(scéna na poli- obě děti běží po cestě):

(Oskar): (plačtivě)

Vilmo, já vůbec nevidím na cestu.

(Vilma): (volá)

To nevadí Oskare, hlavně utíkej.

(vypravěč):

Ani vlastně nevěděly, jak dlouho utíkaly, a najednou kde se vzal, tu se vzal, stál před nimi hajný Švancara z Třebařova.

(hajný): (vyděšeně)

Krindy pindy děti, co tu tak pozdě v noci děláte a samy??? A od čeho máte tak fialové pusy?

(děti): (oba)

No od borůvek přece! Zabloudili jsme pane Švancara a honí nás diskodědek s diskobábou. Těm jsme čmajzli ty jitrnice.

(hajný): *(se smíchem)*

Ale těch se nemusíte bát, děti. To jsou staří Kleinovi a jsou naprosto neškodní blázni. Trsají si při bigbítu jen tak občas pro legraci.
(vyčítavě) **Ale zato, dole v Třebařově, tam je veliké pozdvižení. Hledá vás celá vesnice! Váš tatínek Pepa vyhnal z domu Hildegardu a s hasiči pročesávají celý les a všichni vás hledají. Dokonce i školní družina s paní učitelkou Alenou a hasiči z Rychnova. Hotové manévry! Touhle cestou se rychle dejte a za čtvrt hodinky ať jste dole ve vesnici. Tak alou!!!**

GONG!!!

konec 4. scény- zatažení opony

Následuje výměna kulis, hraje hudba…

5. OBRAZ - doma

na scéně: Vilma, Oskar, táta

doma: kulisa domácnosti, stůl, židle

GONG!!!

OTEVÍRÁNÍ OPONY!!!

(vypravěč):

A opravdu. Než bys kamenem dohodil, byly opravdu dole. To bylo shledání s taťkou Pepou.

(Oskárek): (radostně)

Jé, tatínku, my se vrátili a tu pětku v žákovské knížce si hned zítra opravím!

(vypravěč):

Volal Oskárek.

(Oskárek): (vyděšeně)

Ale průšvih tati, ztratil jsem cestou mobil!!!

(tatínek Pepa): (klidně)

To nevadí, Oskárku, koupím ti zítra ve městě nového Eriksona nebo Nokii.

(Vilma): (slibuje)

Já už si budu taky uklízet svůj děcák a hned zítra ti vyperu a vyžehlím tvoje bombarďáky, tati, beztak už stály v rohu bezmála 14 dní.

(táta Pepa): (s úlevou)

Super, tak je to v pořádku!

(vypravěč):

Zvolal tatínek Pepa.

(táta):

Hildegardu jsem, děti, nakonec vyhnal z baráku a jestli chcete, tak ty borůvkové knedlíky udělám sám. A když se nepovedou, tak si uděláme společně tu největší knedlíkovou bitvu na světě.
Tak a jde se konečně domů.

(Děti): (opatrně)

Ty, tati! Koupíš nám psa?

(Táta): (se smíchem)

Ale jo, děti, třeba hrocha, hlavně, že už jste doma.

(vypravěč):

A tak skončila pohádka o jitrnicové chaloupce. Tatínek Pepa, děti Vilma a Oskárek žijí dodnes. Polepšily se. Ze školy nosí jen samé dobré známky a dokonce dětský pokoj si samy uklízejí. Pokud nezemřeli, žijí všichni v Třebařově dodnes.

(všichni): (sborově)

Koukněte se kolem sebe, třeba sedí vedle vás…

GONG!!!

KONEC POHÁDKY- ZATAŽENÍ OPONY

Hraje hudba.

Závěr:

(vypravěč):

No a kdopak vám dneska hrál?

Následuje představování loutek a herců.

scéna v lese

scéna u jitrnicové chaloupky

scéna před vesnicí

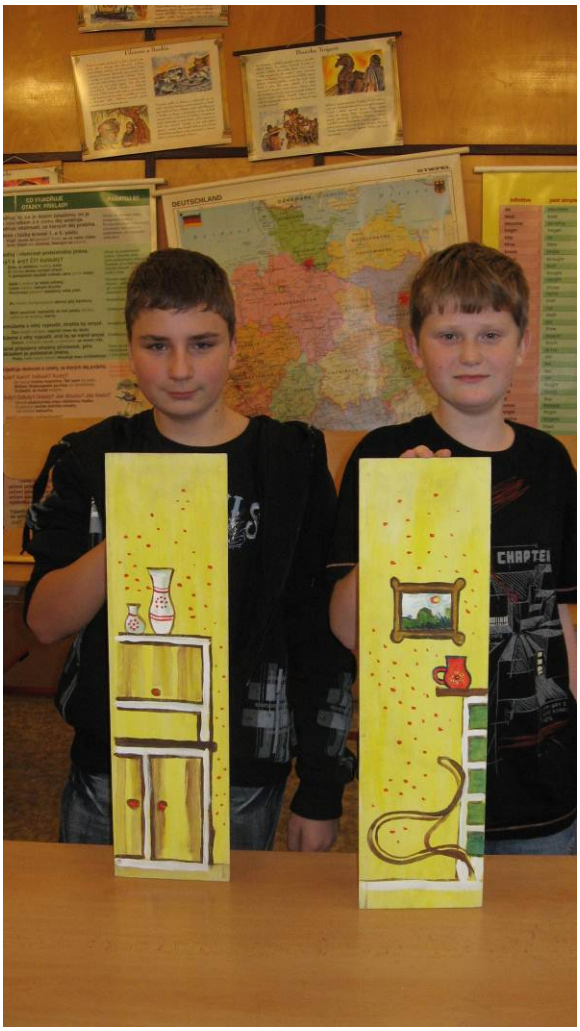

KONEC